

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. w S.

przeciwko K.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 18 czerwca 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego
w Bydgoszczy z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt VI Pa 144/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od K. sp. z o.o. w S. na rzecz K.S. kwotę 1.350,00
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
wyrokiem z 18 czerwca 2024 r. (sygn. akt VII P-Pm 687/23), wydanym w sprawie z
powództwa K. sp. z o.o. w S., przeciwko K.S. o zapłatę, oddalił powództwo oraz
zasądził od powodowej spółki na rzecz pozwanej kwotę 14.555 zł, tytułem zwrotu

kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku, do dnia zapłaty.

Na skutek apelacji powodowej spółki, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 21 maja 2025 r. (sygn. akt VI Pa 144/24), oddalił apelację i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.284,80 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, odmawiając przyznania zwrotu kosztów powyżej tej kwoty.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, do Sadu Najwyższego wywiodła powodowa spółka, zaskarżając judykat w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy:
 1. art. 235 § 2 k.p.c. oraz art. 236 k.p.c., poprzez brak uwzględnienia wniosków dowodowych złożonych przez powodową spółkę w postaci:
 1. dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z dziedziny księgowości i rachunkowości na okoliczność obliczenia rzeczywistego czasu pracy oraz wysokości nienależnie wypłaconego wynagrodzenia pozwanej z uwagi na brak wykonywania przez nią pracy w umówionym czasie pracy w latach 2020-2022, jak również na okoliczność obliczenia wysokości zużycia oraz wartości zużycia nierozliczonego paliwa pobranego przez pozwaną za pomocą karty DKV powodowej spółki dla celów prywatnych w latach 2020-2022;
 2. zobowiązania pozwanej do przedłożenia załączników nr 16-17, 24, 26, 29-33, 37-46 do odpowiedzi na pozew (tj. wydruków załączonych maili) zawierających informację o utworzeniu wydruku tychże maili oraz odpisu wniosku o podwyżkę z września 2022 r. wraz z dowodem złożenia tego wniosku u powodowej spółki;
3. art. 235² § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c., poprzez niezasadne oddalenie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego

powodowej spółki o uzyskanie szczegółowych informacji i dokumentów z W. w T. o nadesłanie dokumentów dotyczących zatrudnienia lub współpracy pozwanej z W. w latach 2020-2022 (w szczególności umów), harmonogramu zajęć prowadzonych przez pozwaną w latach 2020-2022, zaświadczenia o wypłaconym wynagrodzeniu pozwanej w latach 2020-2022, na okoliczność pracy lub usług świadczonych przez pozwaną na rzecz W. w latach 2020-2022, terminów wykonywania pracy lub usług w latach 2020-2022, wysokości otrzymanego wynagrodzenia z tego tytułu w latach 2020-2022 oraz o przesłanie danych dotyczących logowania się pozwanej w systemie elektronicznym W. w T., jak również korespondencji mailowej wysyłanej przez nią ze wszystkich dostępnych w W. w T. źródeł elektronicznej korespondencji w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 30 września 2022 r., na okoliczność ustalenia dat logowań i wykonywania obowiązków służbowych na rzecz W. w T. w okresie, kiedy pozwana miała świadczyć pracę na rzecz powodowej spółki;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego:
 1. art. 124 § 1 k.p. w zw. z art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odpowiedzialność pracownika względem pracodawcy w zakresie mienia jej powierzonego może wynikać wyłącznie z umowy zawartej pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, a umowa powierzenia zawarta pomiędzy pracownikiem a podmiotem trzecim jest nieważna z mocy prawa;
 2. art. 47¹ § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i w zw. z art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odpowiedzialność pracownika względem pracodawcy w zakresie mienia jej powierzonego może wynikać wyłącznie z umowy zawartej pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, a umowa powierzenia zawarta pomiędzy pracownikiem a podmiotem trzecim jest nieważna z mocy prawa;
 3. art. 409 k.c. w zw. z art. 300 k.p., poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że pozwana nie powinna liczyć się z obowiązkiem zwrotu należności z tytułu nieprawidłowych tankowań pojazdu służbowego, używanego do celów prywatnych, a strony przy zawieraniu umowy z 2014 r.

nie przewidywały limitu dwóch tankowań miesięcznie przysługujących pozwanej.

Z uwagi na stawiane zarzuty skarżąca spółka wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, zasądzenie od pozwanej na rzecz powodowej spółki zwrotu kosztów postępowania za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych, a także przeprowadzenie rozprawy w przedmiotowej sprawie.

Skarżąca spółka wniosła także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując jako podstawę art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne związane z dopuszczalnością przyjęcia odpowiedzialności pracownika względem pracodawcy w zakresie mienia jemu powierzonego, wyłącznie na podstawie umowy zawartej pomiędzy pracownikiem i pracodawcą oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na sytuację procesową, w której nie realizuje się istotnych wniosków dowodowych jednej ze stron procesu, co prowadzi do naruszenia zasady kontradyktoryjności i równości stron procesu, a więc w konsekwencji wypełnia przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej, gdyż podstawą rozstrzygnięcia sprawy winien być materiał dowodowy zgromadzony zgodnie z wnioskami stron, działającymi w granicach zasady kontradyktoryjności - inaczej Sąd dysponuje materiałem dowodowym o niepełnej wartości, którego ocena prowadzi do błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji do wydania niewłaściwego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowej spółki pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku jej przyjęcia do rozpoznania oraz zasądzenie od powodowej spółki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 6-krotności stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powodowej spółki nie kwalifikuje się do przyjęcia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Strona skarżąca powołuje się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zasługuje na aprobatę.

Zasadnym jest przypomnieć, że nie można równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, oraz sugerować, iż prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje wszakże tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2024 r., III PSK 112/22, LEX nr 3656861 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796, czy postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania we wskazany wyżej sposób, już na samym wstępie, podważa jego zasadność, oraz wskazuje na niezrozumienie przez autora wywiedzionej skargi kasacyjnej istoty regulacji odnoszącej się do warunków kwalifikowania przedsądu jako zasadnego.

W odniesieniu do pierwszej z prezentowanych przez skarżącą spółkę przesłanek przedsądu należy przypomnieć, że sformułowanie istotnego

zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości, co do określonego przepisu lub zespołu przepisów, albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości, co do pewnego uregulowania prawnego. Z przedstawionych przez stronę wnoszącą skargę argumentów w odniesieniu do istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jakie są konkretne problemy prawne, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 czy z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego dotyczyć musi problemu prawnego dotychczas nierozpatrywanego w judykaturze (postanowienia Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639). Tym wymaganiom strona skarżąca nie sprostała, a zagadnienie prawne skonstruowane przez skarżącą spółkę nie ma waloru abstrakcyjnego, tylko w rzeczywistości odnosi się do tej, konkretnej sprawy, co nie może mieć wpływu na rozwój judykatury w tym zakresie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto też, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100 i z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02,

OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl., czy z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę, zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono racjonalnej argumentacji, która mogłaby uzasadniać stwierdzenie, że Sąd odwoławczy dopuścił się oczywistego i rażącego naruszenia prawa, które doprowadziło do wydania oczywiście niesłusznego rozstrzygnięcia. Cały wywód strony skarżącej, mający świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, sprowadza się do polemiki i próby podważania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd II instancji oraz oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut procesowy skargi kasacyjnej, a nawet zarzucający naruszenia przepisów prawa materialnego, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., jest *a limine* niedopuszczalny. Sąd Najwyższy nie pełni bowiem roli trzeciej instancji sądowej, a skarga kasacyjna nie może być wykorzystywana jako instrument pozwalający na kwestionowanie niesatysfakcjonującego stronę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku zaznaczył, że wnioski dowodowe dotyczące przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, na okoliczność obliczenia rzeczywistego czasu pracy pozwanej oraz wysokości nienależnie wypłaconego wynagrodzenia, zostały sformułowane na

zasadzie ewentualnej. Powodowa spółka wnioskowała o przeprowadzenie takiego dowodu w sytuacji, w której pojawiłby się spór, co do wyliczeń pracodawcy w tym zakresie. Tymczasem, niezależnie od braku kwestionowania samych matematycznych wyliczeń powodowej spółki przez stronę przeciwną, zachodziła dalej idąca przesłanka, skutkująca oddaleniem powództwa, a mianowicie - w przypadku roszczenia o nienależnie wypłacone jakoby pozwanej (nadpłacone) wynagrodzenie za pracę - braku ustaleń, aby w istocie wykonywała ona pracę w mniejszej ilości godzin aniżeli te, za które wypłacono jej wynagrodzenie, a w przypadku drugiego z roszczeń - brak podstawy prawnej do żądania od niej zwrotu kosztów paliwa wydatkowanych z firmowych pieniędzy na cele prywatne, z uwagi na ich zużycie, przy braku podstaw do stwierdzenia, iż pozwana winna była liczyć się z obowiązkiem ich zwrotu. Sąd Okręgowy uzupełnił materiał dowodowy o dokumentację obrazującą sytuację majątkową pozwanej w analizowanym okresie, dokumentację dotyczącą logowań i prowadzenia przez pozwaną korespondencji mailowej z pracodawcą w godzinach wykraczających poza rejestrowane godziny pracy, wreszcie o zeznania ww. w zakresie dotyczącym zaangażowania czasowego pozwanej w świadczenie pracy dla drugiego pracodawcy i zeznania prezesa powodowej spółki. Powyższe dowody, zdaniem Sądu II instancji, potwierdziły z jednej strony ustalenia Sądu I instancji, co do wydatkowania przez pozwaną środków uzyskanych tytułem zatrudnienia w powodowej spółce, z drugiej strony wykazały, że pozwana mimo zaabsorbowania czasowego drugim zatrudnieniem, zachowała możliwość świadczenia i świadczyła pracę na rzecz powodowej spółki również w godzinach wykraczających poza te zarejestrowane.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na art. 108 § 1 i art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst Dz.U. z 2026 r., poz. 118).

DS.

[a.ł.]

